

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Кейт була готова сісти на потяг. У сумці вона мала достатньо одягу для тижневої подорожі, в руках стискала «Спеціально-кореспондентський посібник», а Руперт, її мишеня, зручненько вмовстився у верхній кишені її червоного пальто.

— Швидше, Кейт! — тато проштовхався своїми величезними плечима крізь натовп і почав підганяти доньку до металевих сходів. — Якщо ми пропустимо

цей потяг, то ще тиждень не побачимося з мамою.

Мама Кейт була науковицею і стояла на порозі Дуже Захопливого Відкриття, пов'язаного з арктичними водоростями. Напередодні Кейт отримала від неї листа, який був ще хрустким від холоду, коли впав у поштову скриньку. У ньому було написано таке:

Оскільки мама не могла полишити свій пост, Міжнародна полярна асоціація надіслала Кейт і її татові квиток, щоб вони могли провідати маму. Дістатися туди можна було лише паровозом, який от-от був готовий рушати. Це був старий, але блискучий потяг, пофарбований у яскраво-синій колір.

Кейт саме збиралася ступити на борт, коли в чорній щілині під вагоном зблиснуло двійко золотих очей. Дівчинка кліпнула, й очі зникли.

– Ти це бачив, Ру? – прошепотіла Кейт собі в кишеню.

Руперт пискнув, що мало б означати: «Так, і я не певен, що мені це сподобалося...».

Не встигли вони обдумати побачене, як тато звів їх сходами вгору і поставив прямисінько на поліровану дерев'яну підлогу.

— Так, солоденькі, лишайтесь у вагоні, а я піду пошукаю наше купе.

Всередині потяг був навіть розкішнішим, ніж ззовні. Золоті свічники й оксамитові абажури стояли на темних дерев'яних столиках поруч із маленькими срібними дзвіночками з написами на кшталт «Задзвоніть у мене, якщо хочете апельсинового соку» та «Принесіть мені беруші, будь ласка».

«Тут навіть подушки з оборками!», — з цією думкою Кейт залізла у крісло та вместилася на найбільшу та найпухнастішу з подушок.

Щоправда, це була не подушка.

Це був кіт. Дуже сердитий кіт, який вигнув спину, розчепірів гострі кігті й стрибнув прямо на Кейт і Руперта. На щастя, кіт переоцінив свої здібності та гучно приземлився на підлогу.

– Бачив, Ру? – спитала Кейт, коли на-
решті перестала сміятися. – Це, певно,
очі цього пухнастого стариганя ми по-
мітили під потягом.

– Перепрошую, – прошипів голос по-
заду них. Кейт обернулася й побачила
струнку, наче ласка, літню пані. У руці
вона тримала гостру тростину з вели-
чезним діамантом на верхівці.

– Цього пухнастого стариганя звати
Пан Мімкінс. Будьте лас-
каві вибачитися!

– Його звати як?! –
писнув Руперт, чим
викликав нову

порцію хихотіння, яке вже було годі
стримати.

Пані-ласка зіщулила очі.

– Пан Мімкінс Третій – на сто і двад-
цять відсотків чистокровний кіт, і він ос-
танній у своєму роді!

Кейт поглянула на Пана Мімкінса: він
щойно запхав собі до рота цілу лапу, від
чого його очі скошилися на носі.

– Не дивно, що він один лишився, –
пробурмотіла вона Рупертові.

Не встигла пані розтулити свого тон-
кого фіолетового рота, щоб продовжити
читати нотації, як до потяга, хитаючись
під величезною купою багажу, зайшов
молодий хлопець. На ньому була синя із
золотим уніформа, до якої був пришпи-
лений значок: